

L I P S Ă

Țim p

**CLAUDIU
OȚELEANU**

CUPRINS

TIMP LIPSĂ – DOCUMENTARUL

ORORILOR de Cristi Vieru	5
1. VREMEA ÎN CARE S-A OPRIT TIMPUL.....	9
2. 2012	23
3. DEPRESIA	33
4. FLORIN	41
5. OPERATIUNEA „PREMIUL”	73
6. EXPERIMENTUL PITEȘTI	93
7. DENUNȚUL.....	101
8. JURNAL DE PENITENCIAR.....	115
9. SINGUR ÎMPOTRIVA TUTUROR.....	199
10. POSTFAȚĂ.....	225
EPILOG.....	233

CAPITOLUL 1

VREMEA ÎN CARE S-A OPRIT TIMPUL

O clădire veche, în formă de E, care, deși toată lumea spune că este în formă de M, (...de la Maria), bruiază imaginea de oraș liniștit a unui cătun, în care amestecul de moldoveni cu unguri și influențe arhitectonice maghiare amintește de politicile eșuate ale demografiei ceaușiste. Construcția, care datează din vremea Mariei Tereza, se impune în fața blocurilor cenușii, confort II, deși scopul ei, atunci... ca și acum, a rămas același.

Două nivele, parter și etaj, plus un demisol cu arcade și iz de beci domnesc, sunt în mare parte lăsate așa cum au fost din construcție. Diferența o face doar multitudinea de conduite vopsite în

gri petrol și lambriurile negre care, fixate în cărămida prăfuită, lucesc disonant, rupând o simetrie înfiorătoare.

Situată, așadar, în centrul orașului, acolo unde-i este locul, adică lipită de clădirea Judecătoriei, are de pe aripa vestică o superbă vedere spre Muzeul de Istorie, cu care este gard în gard, exact pe porțiunea celor nouă porți maramureșene expuse – porți vizitate destul de rar, în ciuda mărimii și a migalei cu care au fost executate.

Este o pată de culoare chiar și pentru un ochi obișnuit. Crâmpeiul de verde pe care ți-l oferă iarba dintre porțile maramureșene este mană cerească. Baia de verde, atât de necesară ochiului, face parte din lucrurile pe care trebuie să le faci aici ca să supraviețuiești.

Cele 475 de locuri, împărțite pe 3 secții, fac din închisoarea Miercurea Ciuc un Penitenciar de maximă siguranță.

Adesea m-am întrebat care o fi diferența între un penitenciar normal și unul de maximă siguranță. Nu că ar fi fost o curiozitate a vieții mele – rămasă undeva suspendată – ci pur și simplu încerc să-mi încarc mintea cu ceva rațional. Probabil faptul că la Miercurea Ciuc

există camere de maximă siguranță și paza este asigurată doar de personal angajat înarmat – fără deținuți, ca la Codlea, de exemplu – atrage și anumite sporuri salariale care fac diferența... mă gândesc.

O cameră de maximă siguranță diferă de una de regim închis în primul rând prin numărul de persoane deținute. Maximum două. Interiorul uneia arată sinistru. Este o cușcă metalică în interiorul unei încăperi de 2,5x2,5m, montată în așa fel încât din interior să nu poți atinge pereții, având un pat, toaleta și o chiuvetă zidită. Totul este sudat și fixat în așa fel încât să nu poată fi mișcat din loc. Geamul de 80x80cm este sus, la înălțime, la peste 2m de la sol, montat în așa fel încât să nu ai acces la el. Paturile, doar suprapuse, au 1,6m lungime și 80cm lățime și sunt, de asemenea, metalice, fixate în podeaua de beton cu piroane ale căror terminații mari permit imobilizarea deținuților cu lanțuri și cătușe.

Cunosc toate amănuntele acestea fiindcă am tras cu ochiul pe vizorul unei astfel de camere de pe secția a II-a și, culmea ironiei, după ce s-a schimbat regimul de executare al pedepsei în „regim deschis”, aproape doi ani de zile am stat

într-o astfel de cameră, nu la Miercurea Ciuc, ci la Codlea.

Camerele „standard”, așa-zise „camere bune”, adică de nefumători și de oameni „cumsecade” (nu am reușit să găsesc un sinonim cuvântului „cumsecade”, cred că este imposibil să ai un corespondent pentru acesta) erau cele două de pe secția a III-a, camera 7 și camera 10.

Camera 7 are 15 paturi, adică 5 tronsoane de câte 3 paturi și o toaletă. Un WC turcesc, fără nicio aerisire în exterior și o chiuvetă pe care greu se deslușeau câțiva centimetri de email alb, în rest, rugina o făcea să pară una cu peretele, la fel de „colorat”.

O cameră de 20m², adică aproape cât o sufragerie de bloc, nu mai înaltă de 2,5m, este suprafața standard în care 15 oameni își petrec viața, încercând să supraviețuiască.

Pe 1 februarie 2012 am fost transferat de la Penitenciarul Codlea la Penitenciarul Miercurea Ciuc.

După două ore de mers într-o mașină a A.N.P.-ului, o dubă blindată cu 12 locuri, în care eram înghesuiți cel puțin 20 de deținuți, am avut pentru prima dată în viață senzația de „rău de mașină”.

Probabil stresul, aglomerația, până la urmă mizeria și condițiile, m-au făcut să vizualizez atmosfera din filmele cu deportați sau cu prizonieri din vremea celui de-Al Doilea Război Mondial. Un drum de nicăieri spre niciunde. Încheierea unei etape și începutul alteia dintr-un șir al cărui capăt, cel puțin la ora asta, îmi este greu să-l anticipez.

Încerc totuși să recapitulez perioada de carantină. Deși am fost arestat de-o lună, simt că anumite nume și fețe din camera de carantină, nu mi le mai amintesc. Probabil este o reacție firească a organismului la toate grozăviile și ciudățeniile pe care le auzi, le vezi și le trăiești zilnic în mediul ăsta.

Era mai ușor să-i reții după ce au făcut. Alexandru este un puști – li se spune „bididii”, adică tineri care au 18 ani, dar sub 21 – cu care am stat două nopți în arestul Poliției și apoi cele 21 de zile în camera 205 de pe secția a 2-a a Penitenciarului Codlea.

Alexandru Gabriel G., 19 ani, are o iubită, pe care o pomenea din 5 în 5 minute. Încercam să-mi imaginez cam cum aș fi simțit eu lucrurile astea la 19 ani. Sigur nu așa, dar cred că în mod inconștient este o tehnică de a te detașa de un

subiect. Vorbești foarte mult despre el, până te plictisești. Nu cred că o făcea conștient, fiindcă nu-l ducea mintea. Totuși, socotind că o zi la pușcărie are 16 ore de inițiat discuții pline de nonsensuri, vă puteți imagina volumul de date pe care îl rulează creierul. Nivelul de stres în perioada de carantină este maxim și, cel puțin în cazul lui Alexandru, care nu era prima dată arestat, o condamnare de 3 ani, dar cu perspective de mai mult, (mai era cercetat în alte câteva dosare de furt), amplifică totul, făcând ca orice subiect de conversație să pară ca ultima convorbire dinaintea plutonului de execuție dintr-o dimineață ploioasă de noiembrie.

— Nu mi-a plăcut școala!

Era sloganul pe care l-a afișat fiindcă auzise, nu știu de unde, că eu fusesem profesor. Într-adevăr, fusesem profesor până în ziua în care, odată ajuns aici, nu mai eram nimic.

Se gândea el că ar fi fost un subiect de discuție care i-ar mai fi distras atenția de la iubita lui, pe care o invoca în tot ce debita. În afară de faptul că o chema Nicoleta și era elevă la liceul din Codlea și că părinții ei nu erau de acord cu relația lor, altceva n-am înțeles.

douăzeci de ori și era tare mândru pentru că Nicoleta i-a spus că îl iubește și că-l va aștepta până își termină pedeapsa.

Suna foarte optimist. Băiatul chiar părea că se bazează pe ce zice. Nu știu pe ce, dar nu contează până la urmă.

Mi-a revenit un flash cu Mercea, un recuperator din Zărnești, cu care m-am întâlnit la două zile după ce am aflat decizia definitivă de condamnare. I-am spus ce am pățit și, culmea, m-a îmbărbătat și mi-a spus să fiu tare pentru că, după ce s-a închis poarta pușcăriei în urma mea, s-a terminat și cu cei de afară, cu prietenii, cu ceea ce am făcut, cu viața mea de până atunci. Nimic nu va mai fi la fel. Omul fusese la pușcărie și a avut un puseu de sinceritate care atunci, pe moment, m-a impresionat și s-a impregnat cumva în memoria mea de lungă durată.

Eram prima dată „pe cursă”. Auzisem multe despre „turismul penitenciar”, dar nimeni nu pomenea despre cât de oribilă este deplasarea propriu-zisă.

Înghesuială, mirosuri și un limbaj, nu suburban, ci subuman. Trei țigani se certau fiindcă, zicea unul dintre ei, vărul celui cu care

vorbea a descoperit că nevastă-sa s-a cuplat cu fratele celui de-al treilea interlocutor, cunoscut atunci pe cursă. M-am chinuit să înțeleg și să prind firul logic, dar nu mi-a ieșit.

Ce telenovelă?! Realitate comico – tragi – romanes... fără subtitrare!!!

Încerc să mă concentrez pe ceva care să-mi distragă atenția. Din nou, fac eforturi să-mi amintesc numele colegilor de cameră din perioada carantinei.

Florin Harampoi, 40 de ani, executați zi la zi, era fericit că ultima dată procurorul i-a dat 6 ani pentru tâlhăria pe care o comisese, dar atenție, nu era ultima! Era totuși ultima descoperită de poliție. Are doi băieți și șase fete. Țigan, desigur. Săritor din tot și toate, un „sifon” profesionist și un „îmbârligător/ manglitor” pentru „primari” (cei care erau prima dată la pușcărie) de nota 10. Într-o zi apucasem să gândesc cu voce tare, întrebându-mă:

— Unde o fi bluza de trening?

H, pe fază, mi-a răspuns imediat:

— Caută în buzunarul genții albastre!...

M-a șocat! De unde știa omulețul ăsta de 1,60m unde am pus eu bluza de trening, fiindcă nici eu nu mai știam. Cred că inspectase toate

gențile din cameră și probabil și-a și „făcut plinul” cu ce-i trebuia, fiindcă am constatat cu ocazia aia că îmi mai lipsea una, alta.

Cursa asta, de fapt, mijlocul de transport cu care se practica „turismul penitenciar” este asemănătoare vagoanelor morții. Mă gândesc că șoferii ăștia ai A.N.P.-ului nu fac diferența între a căra pietriș sau orice altă marfă și deținuți.

De unde adversitatea asta din partea unor oameni care își câștigă existența de pe urma existenței noastre? Asta n-am înțeles-o nici până acum.

Încerc să fac din nou exerciții de memorie. Oricum, în afară de câteva nume din perioada carantinei asociate cu fețele din jur, nu reușesc să-mi aduc aminte mare lucru.

Șimon Csaba, din Aita Mare, furt de lemn, Partia din Săcele, Csaba Szolt, toți hoți de lemne, Iulian Radomir, proxenetism și tâlhărie, asta ca să fie tabloul cât de cât complet.

În jurul meu, în acest moment, sunt numai țigani. Sunt sigur că, deși vorbesc ungurește, o fac la fel de prost ca și românește. Sau o fi romanes? Oricum nu înțeleg nimic. Mi-am amintit și de primul contact cu ei. La pușcărie, nume ca: Marșavela, Gândac, Țăreanu, Rafael

fac parte din așa-zișii „clienți permanenți ai pârnăii”, sunt „copiii pușcăriei”.

În camera 206, camera de carantină de la Codlea, din cei 15, patru erau Marșavela, fără să fie frați sau măcar rude.

Toți din Săcele. Să fie Săcelele atât de mare? Și toți cu furt și tâlhărie. Cel mai cuminte era a treia oară la Codlea, restul de la a șaptea oară în sus. Niciunul nu știa să scrie și să citească, toți însurați și toți cu minimum 3 copii.

Un Gândac, tot din Săcele și tot furt, m-a rugat să-i scriu o scrisoare neveste-sii. A zis că el o dictează și eu doar să o scriu. M-am conformat și, după ce i-am scris-o, am întrebat, așa într-o doară, dacă soția lui știe să citească. A zis că nu, dar se duce la un vecin. Tare, nu?

Pe cursă, ori vorbești, ori te gândești tot timpul la ceva, ori vomîți! Una din trei.

Adevărul e că, dacă erau mai mulți kilometri până la Ciuc, umpleam și eu o pungă. A fost groaznic.

La Punctul de Primire Deținuți (P.P.D) de la Miercurea Ciuc, după două ore de „triaj”, în funcție de fapta comisă, de culoarea pielii și de opțiunea de „fumător” sau „nefumător”, am

CAPITOLUL 6

EXPERIMENTUL PITEȘTI (1949–1951) ISTORIA SE REPETĂ DUPĂ 60 DE ANI

